

TẬP 7

HỒI 71

Phục Kích

Năm người ly khai bọn người Thanh Vân Môn, ngự pháp bảo cấp tốc phi hành, tốc độ cùng nhau đều rất nhanh, nhờ ánh sáng từ pháp bảo chiếu mờ xuống dưới, mọi người cố nhìn về hướng bìa rừng trước mặt, ở nơi xa xa đó, ẩn hiện một đại dương tối đen.

Gió biển thổi tới, hòa cùng hàng tràng những tiếng kêu khóc vang vọng trong đêm tối.

Trong lòng mọi người đều thấy vui mừng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, đúng lúc đang tăng tốc độ để thoát khỏi khu rừng rậm đen tối đó, đột nhiên từ miền tối đen phía dưới âm thầm phát ra một đạo hồng quang u ám, rất nhanh đánh tới giữa chính là nơi của Hà Đại Trí.

Hà Đại Trí hự lên một tiếng bức bối, thân hình lắc lư, rồi từ giữa không trung rớt luôn xuống. Tổng Đại Nhân cùng mọi người kinh hãi, nhưng lúc này hấn do bay dẫn đầu nên đã đi xa, vội cấp tốc bay vòng lại, theo sau bọn Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi cùng vội vã bay về hướng Hà Đại Trí.

Đỗ Tất Thư ở ngay sát cạnh Hà Đại Trí, nên cũng là người phản ứng nhanh nhất, lập tức dừng phất người lại, hạ vội xuống bên cạnh người Hà Đại Trí, mắt nhìn ra bốn phía, cùng lúc cất giọng lo lắng hỏi: "Tứ sư huynh, sư huynh không làm sao chứ?"

Hà Đại Trí lúc này trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, khàn giọng nói: "Cẩn thận đấy, người này yêu pháp rất..."

Câu nói của hấn chưa kịp thốt xong, đã nhìn thấy đạo hồng quang u ám lại đánh tới. Đỗ Tất Thư nhíu mày, chuyển người chắn ngang phía trước Hà Đại Trí, song thủ đưa lên theo pháp quyết, ba viên xúc sắc kỳ quái lập tức xuất ra, đón đầu đạo hồng quang.

Trong đêm đen, có người thốt lên một tiếng "giỏi" pha lẫn ý kỳ quái, chắc là vì thấy hình dạng bên ngoài của pháp bảo, còn với đạo hạnh của Đỗ Tất Thư, đạo hồng quang kia không một chút do dự vẫn thẳng hướng vọt tới.

Rất nhanh chóng, hai pháp bảo chạm nhau. Đổ Tất Thư toàn thân chấn động, nhận thấy đạo hồng quang sau khi đánh vào pháp bảo xúc sắc của mình, một luồng khí tà sát mạnh mẽ không ngờ lại xuất hiện trên pháp bảo của mình, lấy pháp bảo làm vật dẫn, hướng vào bản thân đánh tới.

Đổ Tất Thư kinh hoảng, đúng là đạo pháp yêu tà hấn chưa bao giờ thấy qua, không biết được phải làm gì. Bọn Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi bay vội tới trợ giúp. Trương Tiểu Phàm đằng sau, lông mày nhíu lại, nhận thấy đạo hồng quang này trông có vẻ quen quen, tựa giống như với "Xích Ma Nhân" của Niên lão đại ở Luyện Huyết Đường Ma Giáo nơi Tử Linh Uyên.

Quả nhiên, sau vài hồi cười dài cất lên, từ nơi tối đen đó xuất hiện một số người, chính là Niên lão đại và bọn người của Luyện Huyết Đường. Niên lão đại đi đầu tiên, trên mặt là một con mắt đỏ hồng cực to, trông vô cùng đáng sợ, nhưng lúc này cũng đang dần dần trở lại hình dáng bình thường. Đứng ở phía sau hắn là một phụ nữ nhan sắc xinh đẹp, Dĩ Cầu đạo nhân cũng có ở đó, chỉ không thấy có gã thanh niên Lâm phong mà thôi.

Trương Tiểu Phàm đã nhìn thấy bọn kia nhiều lần, liếc mắt một cái là nhận ra ngay, nhất là Dĩ Cầu đạo nhân, hồi tối kẻ này đã bị Hấp Huyết lão yêu nắm ở trong tay tới tìm, làm Trương Tiểu Phàm phải chịu khá nhiều đau khổ. Lúc này nhìn vào hắn ta, thấy má thì thâm tím, nhiều vết rách hằn sâu trên mặt, chắc là đa phần do bị Hấp Huyết lão yêu ném đi lúc nãy, đứng ở trong rừng sâu thất huân bát tổ¹, hai má xưng húp.

Người của Luyện Huyết Đường hiện nay thế lực yếu, khi toàn thể Ma Giáo cùng chính đạo xung đột với nhau, bọn họ liền bị điều đến nơi rừng sâu xa xôi gần biển này, để xem có bắt được con cá lọt nào không, rõ ràng là bọn Luyện Huyết Đường bị chúng nhân Ma Giáo rất khinh thường.

Bọn người Niên lão đại bức lắm mà không biết làm sao, vì vậy mà sinh ra buồn bức, nhưng cũng là người nhìn xa trông rộng nên theo lời mà đi vào trong rừng sâu này, mục đích là sẽ lập công thật lớn, chỉ cần bắt được bọn người chính đạo, là trong Ma Giáo sau này, địa vị của Luyện Huyết Đường sẽ tự nhiên được nâng lên.

Dĩ Cầu đạo nhân tối nay nguyên đang rất buồn bức, lúc này đưa mắt nhìn tới, đột nhiên phát hiện ra tên tiểu tử Thanh Vân cũng đang ở trong số năm người kia, lại cũng đang nhìn lại mình, trên mặt lại có nét cười cười, đa phần là nhìn mặt mình mà cười.

Dĩ Cầu đạo nhân lòng dạ hẹp hòi. Hấp Huyết lão yêu đạo hạnh cực cao, tính nết lại hung tàn. Cho Dĩ Cầu thêm mười phần can đảm nữa cũng không dám báo thù. Giờ

¹ Chưa thông

đây nhìn thấy Trương Tiểu Phàm, lập tức nghĩ rằng nếu không vì tên tiểu tử xấu xa đó, mình đã không phải chịu khổ sở thế này, nổi tức giận dâng lên tới tận trên đầu. Bèn hét lên hai tiếng oa oa, cầm pháp bảo Lang Nha giơ lên, nhằm vào Trương Tiểu Phàm đánh tới.

Vừa rồi ám toán thành công, Niên lão đại đang dương dương tự đắc, giờ chỉ muốn nói vài câu như: bọn người có thông minh, không muốn thân xác bị đau khổ... đại loại như thế, nhưng lời chưa kịp thốt, nhìn thấy Dã Cầu đã xông ra, những lời định nói đã gần ra, miệng đã mở ra được một nửa để chuẩn bị phát hơi, thấy thế phải nuốt ngược lại, mất hết cả hứng thú, không chịu được luồng hơi vừa nuốt, ho lục khục hai tiếng, trong lòng đại giận.

Tổng Đại Nhân bay vội đến bên người của Hà Đại Trí, hạ mình xuống, quan sát một hồi nhận thấy sư đệ vừa rồi không kịp đề phòng, đã bị lực đánh tà sát xâm nhập vào trong cơ thể, nhìn có vẻ trong một lúc không thể cử động được, nhưng tính mệnh may mắn là không bị làm sao.

Trong lòng hắn còn đang suy tính, bỗng nghe thấy sau lưng hai tiếng kêu quái dị, nhìn lại thì thấy một yêu nhân vài phần giống chó hoang xông tới, tiểu sư đệ Trương Tiểu Phàm cũng đưa pháp bảo ra đối địch, lộn lộn đánh nhau rất ác liệt.

Đằng xa, Niên lão đại tức giận tràn hông trừng mắt nhìn Dã Cầu một cái, lòng mảy theo đó nhăn tít lại, nhận ngay ra Dã Cầu đang giao thủ với tên tiểu tử Thanh Vân Môn có cái pháp bảo Thiêu Hỏa Côn kỳ dị, ngày đó trên Tử Linh Uyên, Xích Ma Nhân của mình vốn không có ai địch được, không ngờ lại gần như thua trong tay người này, ấn tượng vì vậy rất sâu đậm.

Lúc này Dã Cầu đạo nhân và Trương Tiểu Phàm đã đấu với nhau được một hồi, Trong rừng tối thân ảnh hai người chớp động, theo đó hai luồng ánh sáng pháp bảo qua lại. Trong lòng Dã Cầu đạo nhân lúc này càng ngày càng sợ, vài tháng không gặp, đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm so với ngày tại Tử Linh Uyên đã tăng lên rất nhiều. Trong tay lại cầm Thiêu Hỏa Côn vô cùng kỳ quái, bề ngoài khó coi lại phát ra ánh sáng màu xanh, trước mặt mình cứ lập lờ qua lại. Mỗi khi pháp bảo Lang Nha của hắn vọt tới mà gặp phải Thiêu Hỏa Côn lập tức chịu thua thối lui, hơn nữa càng đấu lâu, càng thấy hạt châu đen ở trên đầu Thiêu Hỏa Côn kia ẩn chứa một sức hút kỳ lạ, cứ hướng vào mình hút lấy sinh lực bản thân.

Dã Cầu đạo nhân trong lòng lạnh xuống, nhớ lại cái ngày Khương lão tam vô phúc bị tiểu tử đó hút sạch tinh huyết mà vong mạng, thậm chí cái tên chó má ở chính đạo

này, trong tay lại cầm cái pháp bảo kỳ quái so với ông nội Dã Cầu của nó còn tà yêu hơn hàng chục lần.

Niên lão đại nhú mày, liên tưởng tới nay người trong Thánh Giáo tụ tập rất nhiều gần đây, chỉ sợ có ai đó đi qua, vạn nhất chứng kiến người của Luyện Huyết Đường không thể thu thập được một tên tiểu tử Thanh Vân nhỏ bé kia, thì sau này còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa. Nghĩ vậy bèn quay đầu đưa mắt cho phu nhân xinh đẹp cùng Lưu Hạo đang ở bên cạnh một cái.

Hai người hiểu ý, thân hình chuyển động, lập tức phi thân xông tới, cũng gần như đồng thời, Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi đã nhảy ra nghênh chiến. Kỳ thật tình thế hiện thời thực ra rất bất lợi cho bọn người chính đạo, ban đầu nghĩ rằng ở chỗ hoang vắng thế này cùng lắm chỉ có một ít yêu nghiệt Ma Giáo mà thôi, không ngờ Ma Giáo kéo đến không những nhiều người, mà các lão ma đầu đã ẩn cư hàng trăm năm nay rồi cũng thấy xuất hiện.

Tống Đại Nhân trong lòng nóng nảy, mắt thấy bọn người Ma Giáo xông đến, bèn định dùng toàn lực giải quyết bọn yêu nghiệt Ma Giáo này để thoát thân, nhưng không ngờ vừa xuất thủ thì ở bên cạnh một đạo hồng quang u ám đã đánh tới, Tống Đại Nhân vội vã sử tiên kiếm chống lại, trong lòng hốt nhiên trầm xuống. Đi cùng với luồng sáng Xích Ma Nhân là một làn khí tà sát xông tới, như xuyên thấu qua tiên kiếm "Thập Hổ" mà tấn công lên, Tống Đại Nhân đạo hạnh cao thâm tự nhiên vận lực ngăn lại được, nhưng đồng thời cũng thấy đạo hạnh của kẻ kia thật không nhỏ, chỉ sợ còn cao hơn cả của mình.

Lúc này Điền Linh Nhi và phu nhân xinh đẹp của Ma Giáo cũng đã bắt đầu đấu pháp với nhau, Đỗ Tất Thư ở cạnh quan sát, nhận thấy yêu nhân với cái mắt đỏ to kia có yêu pháp thật là lợi hại, đại sư huynh có phần kiệt lực, bèn tiến lên cùng với Tống Đại Nhân hai người chống lại một mình hắn. Niên lão đại vẫn đứng yên, Xích Ma Nhân không hề gián đoạn mà phát ra những đạo hồng quang ẩn chứa luồng khí tà sát, một chống lại hai mà không hề tỏ ra bị hạ phong chút nào.

Cách đó một quãng, Lưu Hạo cũng đã phi tới bên cạnh Dã Cầu, cùng với Dã Cầu đồng tâm đối phó với Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm công phu dù sao cũng không thể so sánh với Niên lão đại đã tu luyện nhiều năm được, nên chỉ một lúc sau, lập tức cảm thấy áp lực từ phía Dã Cầu tăng đã lên rất nhiều, Dã Cầu có thêm người trợ giúp, tinh thần phấn chấn, cười to hét: "Tiểu tử thối tha, tối nay lạc vào trong tay ta, hãy nhìn ông nội Dã Cầu của người thu thập người đây!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng khổ mà không làm gì được, trước mặt phải đấu lại áp lực càng ngày càng lớn, đành chỉ biết cắn chặt răng vào chịu đựng, hy vọng hai vị sư huynh và sư tỷ nhanh chóng giải quyết mấy tên yêu nhân kia, rồi quay sang trợ giúp mình. Nguyên hấn trong Hắc Thạch Động đã lĩnh ngộ "Thiên Thu" được một ít, đạo hạnh không ngờ bất giác đã tiến lên một bậc, nhưng thời gian lĩnh ngộ chưa lâu, tu hành chưa đủ, hấn lại không thể sử dụng "Đại Phạm Bàn Nhược" ở giữa bao người này. Nhưng điều quan trọng nhất, đó là tối nay vừa bị bại trong tay Hấp Huyết lão yêu, mặc dù thương thế không thực sự nghiêm trọng, nhưng lúc này phải kịch liệt ác đấu, thời gian kéo dài, thân thể dần dần xuất hiện tình trạng không điều khiển được.

Ở bên cạnh đấu pháp với nhau, Điền Linh Nhi cùng phu nhân xinh đẹp kia không phân thắng bại, hai người nhảy lên luồn xuống, dung mạo xinh đẹp như nhau, thân hình yếu điệu, trông rất hấp dẫn. Điền Linh Nhi mắt nhìn thấy phải giúp Tiểu Phàm, nhưng không thể sang được. Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư lúc này cũng bị Niên lão đại kìm chặt, không thể đến giúp, thấy tình thế sư đệ muôn phần nguy hiểm, nhưng trước mặt đạo hồng quang u ám kia cứ liên tục xông tới, không thể thoát thân ra được, hơn thế cả hai do phân tâm nên suýt bị đạo hồng quang đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm bị Dã Cầu, Lưu Hạo hai người ép thối lui dần, trán toát hết cả mồ hôi, miệng thở hỗn hà hỗn hển, bước chân đã bắt đầu loạn choạng. Hà Đại Trí nằm đó, trong lòng lo lắng cực bội, nhưng thân thể yếu nhược không thể tới giúp, chỉ sợ thêm một lúc nữa, tiểu sư đệ sẽ phải chết trong tay bọn yêu nhân này.

Môn hạ đệ tử của Đại Trúc Phong, tình cảm đối với nhau rất chân thành, mọi người đều coi Trương Tiểu Phàm đúng như một người em nhỏ tuổi, cùng rất yêu mến. Lúc này Hà Đại Trí bèn cắn chặt hàm răng để cố gắng đứng lên, nắm lấy pháp bảo nghĩ bụng phải đến cứu tiểu sư đệ. Nhưng chưa đợi cho hấn kịp vận pháp quyết, trong người luồng khí tà sát lại trào ngược lên, đầu óc mê đi, mắt thấy bao ngôi sao nhảy múa trước mặt, rồi lại ngã gục ngay xuống.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng người ngã, đang lúc đấu pháp hung hiểm cũng quay đầu lại ngó, thấy vậy trong lòng lo lắng, vội vã thốt: "Tứ sư huynh!"

Nhưng ngay tại lúc phân tâm đó, Dã Cầu đạo nhân và Lưu Hạo ở trước mặt cùng đồng thời phi pháp bảo tới. Trương Tiểu Phàm phản ứng không kịp, miễn cưỡng đưa Thiêu Hỏa Côn ra chắn trước thân mình, "Ầm" một tiếng to phát ra, thân mình của Dã Cầu và Lưu Hạo cùng bị lắc mạnh, nhưng Trương Tiểu Phàm thì bị bay bắn về đằng sau, nặng nề rơi xuống.

Dã Cầu đạo nhân cười lớn, cùng Lưu Hạo phi ngay đến, pháp bảo Lang Nha trong tay hất và pháp bảo của Lưu Hạo từ trên đánh xuống, mắt thấy chỉ tẹo nữa là kết thúc tính mệnh của Tiểu Phàm. Bọn Điền Linh Nhi và Tống Đại Nhân đằng xa kêu lên thất thanh, nhưng không kịp cứu viện. Mắt thấy Trương Tiểu Phàm phải chết ở chỗ này, Hà Đại Trí bất nhẫn liền quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn.

Đột nhiên, trong rừng sâu một đạo lam quang lóe lên, như một ngọn thủy triều sắc xanh rực rỡ bất ngờ bùng tới, ngay lập tức rọi sáng cục diện hiện thời.

Hà Đại Trí vui mừng hét lên thất thanh: "Lục..."

Hắn chưa kịp nói xong đã thấy bóng người phá không phi đến, vọt nhanh như một mũi tên. Lục Tuyết Kỳ ngự kiếm bay tới, mặt lạnh như sương, trong mắt lóe sáng, trước mặt là đạo sáng màu lam của Thiên Gia thần kiếm, phát sáng rực rỡ, bùng rọi không ngừng.

Dã Cầu và Lưu Hạo vô cùng sợ hãi, nhìn thấy đạo lam quang từ xa chớp mắt đã tới ngay trước mặt, nhìn phẳng phất như xẻ trời phá núi, khí thế không gì lay chuyển được, cả hai trong lòng thầm tính, sinh mệnh bản thân vẫn quan trọng hơn nhiều, không hèn mà gặp, đều cùng thu hồi pháp bảo, nhằm vào Thiên Gia thần kiếm đang xông tới.

"Bùng", cát bay đá chạy, cây cối ở rừng xung quanh đó kịch liệt nghiêng ngả, lá rụng ào ào. Dã Cầu và Lưu Hạo bị bắn về đằng sau, rơi xuống phía sau thân hình của Niên lão đại.

Lá rụng tung bay khắp nơi, Thân hình Lục Tuyết Kỳ dần dần hiện ra, đứng gần cạnh Trương Tiểu Phàm, sắc mặt cổ vẻ phải chịu lực phản chấn vừa rồi nên lại càng trắng toát hơn.

Trương Tiểu Phàm nhìn cô, dưới ánh sáng mờ mờ ban đêm, dung nhan cô có một vẻ đáng sợ rất mỹ lệ, như từ trong bóng tối đen mờ kiêu ngạo hiện ra một bông hoa bách hợp. Vẻ đẹp tinh khiết lạnh lẽo lúc đó, hắn chăm chú ngắm nhìn, lại thấy ẩn hiện một thoáng nét ôn nhu.

"Cảm ơn sư tỷ." Trương Tiểu Phàm cố gắng đè một cảm giác tự nhiên bùng lên trong lòng, khẽ nói.

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ban đầu ta tại Tử Linh Uyên gặp hiểm, người cũng đến cứu ta, giờ sao lại còn nói như vậy?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, rồi thì không biết phải nói gì, mặc nhiên cúi đầu. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, đột nhiên mỉm cười nhẹ nhẹ.

Lá rơi lất phất trong không trung và nụ cười đó, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy, dường như trong ánh sáng mờ tối, ngay ở trước mặt mình, làm tan chảy vẻ lạnh lùng của cô.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên quay đầu, không dám nhìn Lục Tuyết Kỳ thêm một chút nào nữa, nắm Thiêu Hỏa Côn hướng về phía Niên lão đại và đại sư huynh đang giao thủ đi tới. Lục Tuyết Kỳ đứng nguyên ở đằng sau, ngắm nhìn bóng hình hấn, im lặng một hồi lâu, rồi sau đó chuyển gót, đi tới gần Dã Cầu và Lưu Hạo ngăn chúng lại.

Lục Tuyết Kỳ vừa tới, cục diện đã ngay lập tức thay đổi, đạo hạnh của cô vốn dĩ rất cao, sau khi thoát hiểm ở Tử Linh Uyên lại tiến thêm một bước nữa, trong tay cô lại có thanh Thiên Gia thần binh, Lưu Hạo cùng Dã Cầu lúc này hai đánh lại một, mà vẫn ở thế kém.

Về phần Niên lão đại, ngay khi thấy Trương Tiểu Phàm nhập cuộc, trong lòng trùng ngay xuống, hấn không hề khiếp sợ công lực tiểu tử này, mà sợ cái gậy kỳ quái tiểu tử đang cầm trong tay. Quả nhiên Trương Tiểu Phàm tiến tới, rồi dùng Thiêu Hỏa Côn ngăn đạo hồng quang lại, sắc diện không hề thay đổi. Bọn Tống Đại Nhân trong lòng thấy ngay luồng khí tà sát của Xích Ma Nhân bắn tới ngừng ngay lập tức.

Rồi sau đó Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư xuất thủ đánh tới, tiên kiếm và xúc xắc lập tức bổ xuống người Niên lão đại. Niên lão đại bức tức hét lớn, nhưng dù cho hấn có cố tăng lực chiếu của Xích Ma Nhân, Trương Tiểu Phàm tại luồng lực đạo hết sức của đạo sáng hồng quang đó, tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng bởi luồng khí tà sát kia.

Chính vào lúc đó, Niên lão đại bó chân bó tay, lảo lơi nhìn sang bên cạnh, chứng kiến bên cạnh mình bọn Dã Cầu, Lưu Hạo cùng với phu nhân xinh đẹp kia tựa hồ cũng không được tốt lắm, bèn hét lên một tiếng lớn: "Chạy!"

Chỉ thấy hấn thét lên một tiếng thật to, Xích Ma Nhân đột nhiên bùng lên dữ dội, "phụt phụt phụt" phát ra bảy tám đạo hồng quang, Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng chặn lại năm đạo, những đạo hồng quang còn lại nhằm vào bọn Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đánh tới. Niên lão đại lợi dụng tình huống này, quay người chạy vội, ở đằng xa bọn người của Luyện Huyết Đường cũng đồng chạy về phía sau.

Lục Tuyết Kỳ hừ một cái, không để ý đến tiếng kêu của Tống Đại Nhân "Giặc cùng chó đuổi" ở phía sau, Thiên Gia thần kiếm tại không trung phi qua, nhằm phía trước mặt đuổi tới.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hấp tấp bám theo. Chỉ thấy Thiên Gia lam quang như điện, trong nháy mắt đã đuổi gấp lên, chạy ở cuối cùng chính là Dã Cầu đạo nhân

thấy sau gáy gió lạnh thổi tới, sợ dựng hết cả lông gáy lên, không chịu được kêu thất thanh: "Cứu mạng với!"

Bọn Niên lão đại kinh hãi, vội vã quay đầu, đúng vào lúc đó, tại phía sau bọn người của Luyện Huyết Đường, ở chỗ rừng tối tăm ấy, đột nhiên một đạo bạch quang chớp lên, rồi theo đó là một đóa hoa trắng hiện ra.

Trương Tiểu Phàm đang ở phía sau, thấy Dã Cầu như vậy bèn ngừng ngay lại, rồi bật lên cười.

Đóa hoa trắng kỳ diệu đó tại không trung chớp chớp chiếu sáng, ngay lập tức bạch quang theo đó phát ra, phảng phất hóa thành vô số điểm sáng, thành mãn thiên hoa vũ, như một đóa hoa lớn, hướng tới luồng sáng Thiên Gia của Lục Tuyết Kỳ đánh tới.

Thiên Gia thần kiếm trong tay Lục Tuyết Kỳ không hề ngừng lại, băng băng phi tới, nháy mắt, hai đạo kỳ quang dị bảo đó đã đập vào nhau...

Rồi ngay vào lúc đó, bỗng phát ra một âm thanh lớn.

Đột nhiên, một luồng sóng xung kích vô hình từ chỗ hai pháp bảo chạm nhau, lấy hai pháp bảo làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng bùng ra, lá rụng như mưa, bị thổi bay tít lên trời, hai người đứng ở đó, không ngờ, cũng bước lùi lại một bước.

Một lúc lâu sau, cơn sóng lăm liệt đó mới dần dần ngừng lại, Lục Tuyết Kỳ quay lại đứng cạnh Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm nhìn cô, nhận thấy sắc mặt cô tựa hồ trắng thêm một chút nữa, phảng phất như là không hề có chút huyết sắc nào.

Lục Tuyết Kỳ hình như cũng cảm thấy Trương Tiểu Phàm đang lo lắng, nhìn hẩn một cái, nhẹ nhẹ lắc đầu, ý nói mình không sao. Trương Tiểu Phàm bèn quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong đêm đen, đóa hoa trắng kỳ diệu kia chậm chậm quay, rồi sau đó từ từ hạ xuống, bốn phía im lặng, rồi đột nhiên có một bàn tay trắng như tuyết từ trong đêm đen hiện ra, nhẹ nhàng cầm lấy đóa "Thương Tâm Kỳ Hoa" này.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra, trái tim bất ngờ đập mạnh.

Bích Dao lặng lẽ từ từ hiện thân, trong đêm tối bước ra. Bọn Niên lão đại trên mặt đều hiện ra vẻ cung kính. Bích Dao không hề liếc nhìn bọn chúng đến một cái, đôi mắt của cô, chăm chú nhìn vào Trương Tiểu Phàm, sau đó chuyển mục quang nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, liếc nhìn.

Mắt của Lục Tuyết Kỳ không hề lẩn tránh, cũng ngừng thần ngấm nhìn nữ nhân xinh đẹp và thanh khiết kia.

Tại cục trường, không một ai nói gì, không khí giao chiến ác liệt vừa rồi, đột nhiên trở lại im ắng, phẳng phất ẩn hiện một nét kỳ quái.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngắm Bích Dao, rồi lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, định mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ đúng vào lúc đó, lại nghe thấy tiếng bước chân, chính là Điền Linh Nhi đang đi lại gần, mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao nhìn nhau, ngạc nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, bọn họ làm sao thế?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng đang thấy sờ sợ, bản thân mình cũng không minh bạch chuyện hai người kia, chính lúc đang nghĩ là có điều gì kỳ lạ, đột nhiên bị Điền Linh Nhi chất vấn, thành ra cứ ấp a ấp úng.

Nghe tiếng Điền Linh Nhi hỏi, Bích Dao cùng Lục Tuyết Kỳ đồng thời quay lại nhìn, hai cặp mắt đều rất trầm tĩnh, liếc nhìn nét mặt của Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi cảm thấy khó hiểu, không ngờ lại thụt lùi về sau một bước, nhưng dù sao Lục Tuyết Kỳ cũng là người đồng môn, bèn hướng sang phía cô hỏi: "Lục sư tỷ, chuyện gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng một hồi rồi quay đầu, nhẹ nhàng thốt: "Không có gì đâu."

Đồng thời lúc đó, Bích Dao cũng chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Trương Tiểu Phàm đứng im ở đó, rồi đột nhiên tỉnh lại, tự mắng mình không ra làm sao cả, hiện thời mọi người đang ở trong tình thế nguy hiểm bốn bề, mình thì đứng im như thàng ngốc ở đây, đúng là đáng chết. Nghĩ vậy bèn quay sang phía Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi bảo: "Chúng ta chạy nhanh thôi, trên đảo này có nhiều chúng nhân Ma Giáo lắm."

Một tiếng hừ thốt lên, nghe có phần giận dữ, chính là từ phía Bích Dao phát ra.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn Bích Dao, quay người lùi về. Lục Tuyết Kỳ nhìn về phía trước ngó Bích Dao, rồi cũng cùng với Điền Linh Nhi quay về sau. Bọn Tống Đại Nhân đợi cho cho cả ba người quay lại, rồi dịu Hà Đại Trí đang bị thương lên, nói: "Chúng ta đi nhanh thôi."

Nói xong quay mình chuẩn bị hướng về phía bờ biển bay lên, đằng sau họ lúc đó, Dã Cầu rất muốn đuổi theo, nhưng bị Niên lão đại nắm tay lại nói nhỏ: "Có Bích Dao tiểu thư ở đây, làm gì cũng phải hỏi tiểu thư đã."

Bích Dao nghe vậy, cũng vẫn không hề có phản ứng gì, cứ nhìn bọn người Thanh Vân Môn cảnh giác nhìn ngó, rồi dần dần lui xa.

Thân hình của cô, vẫn không hề cử động.

oOo

Đằng xa, ở phía biển bọn Trương Tiểu Phàm đang lui về, đột nhiên truyền lại một tràng tiếng khóc rú, âm thanh nghe lại không hề giống với tiếng người gào khóc, mà như tiếng rồng ngâm, hướng thẳng lên trời, tỏa ra bốn phía.

Ẩn hiện tiếng sấm ì ầm, ù ù vẳng tới. Âm thanh này, hình như vọng đến từ phía biển sâu đằng kia.

Bích Dao đứng yên ở đó, rồi đột nhiên giật mình, thấy ở trên mặt lạnh lạnh, một giọt nước trong vắt, rơi ở trên mặt cô.

Gió thổi, mưa bắt đầu rơi.

- o O o -